

Humen proti Polsku [velký senát] – č. 26614/95

Rozsudek ze dne 15. 10. 1999 [velký senát]

Článek 6

Článek 6-1

Přiměřená lhůta

Chování stěžovatele a jeho neochota spolupracovat se soudními znalci: *nedošlo k porušení*

Skutkový stav – Stěžovatel byl v roce 1983 odsouzen za účast na násilné demonstraci. V roce 1993 byl tento rozsudek zrušen. Stěžovatel podal žalobu o odškodnění za nezákonné odsouzení a neoprávněné věznění. Po projednání v červnu 1994 byl případ odročen na neurčito za účelem opatření důkazů o příčinné souvislosti mezi stěžovatelovým vězněním a jeho špatným zdravotním stavem. Stěžovatel se poté odmítl podrobit tomografii mozku. V červnu 1995 bylo jeho žalobě o náhradu škody částečně vyhověno. Rozhodnutí však bylo posléze zrušeno v odvolacím řízení a případ byl vrácen k soudu prvního stupně, který nařídil vypracování nového lékařského posudku. Po několika odročeních bylo stěžovateli v březnu 1996 přiznáno odškodnění.

Právní posouzení – článek 6 odst. 1: Zkoumané období trvalo od 1. května 1993 (datum, kdy Polsko stěžovateli pravomocně přiznalo právo žádat o odškodnění), a skončilo v březnu 1996. Řízení tak trvalo takřka 2 roky a 11 měsíců. Případ byl v určitých ohledech složitý (nutnost vypracovat lékařský posudek a opatřit důkazy o stěžovatelově zaměstnání a ztrátě na výdělku). Ačkoli stěžovatelovo chování v počátečních fázích nebylo možno považovat za překážku v projednávání věci, jeho pozdější chování málo kdy vykazovalo snahu, jakou by měl zpravidla žalobce projevovat. Soudu trvalo 14 měsíců, než připravil první jednání, přičemž existence velkého množství nevyřízených případů není přesvědčivým vysvětlením celkové délky řízení, avšak jinak se v něm nevyskytlo žádné významnější období nečinnosti, za které by mohly odpovídat státní orgány – jednání se konala v přiměřených intervalech a byla odročována pouze tehdy, když bylo zapotřebí opatřit důkazy, a ani během ročního odročení soud nezůstal nečinný. Soud konstatoval, že státní orgány celkově postupovaly s veškerou náležitou péčí a nelze říci, že by délka řízení byla nepřiměřená.

Závěr: nedošlo k porušení (jednomyslně).